

ФИЛИП ХОСЕ ФАРМЪР
НАГОРЕ ПО БЛЕСТЯЩАТА
РЕКА

Част 0 от „Речен свят“

Превод от английски: Веселин Костов, 1993

chitanka.info

1.

Андрю Пакстън Дейвис се приведе под напора на вятъра, който беше със скорост 15 мили в час. Но не отиде твърде далеч. Той беше застанал на края на тисовото подвижно мостче. То бе дебело осем и широко дванадесет сантиметра. Десет метра от него бяха поддържани от една единствена наклонена на 45 градуса дъска, като другият и край беше прикрепен към кулоподобното образувание. По-нататък, оставащите шест метра образуваха нещо като дъска за скокове във вода. Дейвис, осмелил се да достигне до края ѝ, почувства как се огъва под него.

Земята беше на сто метра под него, но той ясно можеше да чуе бученето и виковете на тълпата и понякога откъслечни думи на някого. Вдигнатите лица бяха повечето нетърпеливи или зловни. Някои изразяваха страх или съчувствие към него.

След края на дъската имаше четириметрова празнина. След това започваше издадения напред край на друго подвижно мостче, еднакво дълго и тясно. Но неговото тегло наклоняваше края на дъската, на която стоеше и я правеше с дванадесет сантиметра по-ниска от другата.

Ако можеше да скочи от едното подвижно мостче на следващото, беше свободен. Императорът беше обещал, че всеки престъпник, който можеше да стори това, ще му бъде позволено да си замине невредим от страната. Но да се опиташ да сториш този подвиг или да се откажеш, не беше избор. Всички главни престъпници бяха подложени на изпитания.

Хората долу го насърчаваха или се надяваха, че той ще падне. Тяхното отношение зависеше от това за какво се бяха обзаложили.

Зад него, застанали на платформата на кулата, другите затворници го насърчаваха с виковете си. Дейвис не познаваше двама от тях и не знаеше какви бяха престъпленията им.

Другите бяха негови другари, ако можеха да се нарекат така, които бяха пътували дълго заедно и бяха заловени от народа на

Царството на западното слънце. Те бяха Викингът, Ивар Безкостния, лудият французин Фострол и проклятието на Дейвис — красивата, но развлечена и мръсна Ан Пулен.

Дейвис беше избран от Император Пачакути да скочи пръв. Но той щеше много скоро да бъде последен по ред. Ако той откажеше да скочи, щеше да бъде хвърлен от кулата от стражите.

Ивар извика на старонорвежки. Въпреки че вятърът отнесе думите далече от устните му, те идваха от гърдния кош на гигант. Дейвис ги чу, като че от много далече.

— Покажи им, че не се страхуваш! Тичай смело и без страх! Тичай с бързината на Хуш, гигантът, чието име означава мисъл! После полети, като че ли си облякъл птичата кожа на Локи! Моли се на своя Бог да не го посрамиш чрез колебанието си! Нито нас!

Гласът на Фострол беше остър, пронизителен, но проби през вятъра. Той говореше на английски.

— Няма значение, ако не успееш и паднеш, мой филистимлянски приятелю! Един миг на ужас, доста пречистващ за теб и за нас и ти ще се събудиш утре, цял както винаги! Което, извинявай за откровеността, не ти помага много!

Ан Пулен или не каза нищо или гласът ѝ беше отнесен настрани от вятъра.

Това което Фострол каза за себе си, като изключим обидите, беше истина. Той щеше да умре днес. Щеше да възкръсне призори. Но можеше да бъде далече по течението на Реката и да трябва да започне пътешествието си изцяло отначало. Тази перспектива го плашеше почти толкова много, колкото това, което му предстоеше да направи в следващите двадесет секунди. Даваха му се само две минути да направи опита си.

— Десет фута, червенокоси Андрю! — беше казал Ивар, когато Императорът произнесе присъдата си над него. — Десет фута! Това е нищо! Аз ще пробягам по дъската като сърна, ще се извися и ще се приземя на другата дъска като рис, който връхлита върху жертвата си.

Смели думи. Въпреки че Ивар бе висок почти два метра и беше изключително силен, тежеше над сто и пет килограма. Това бяха твърде много мускули и кости за да се вдигнат.

Колкото по-тежък е бегачът, толкова повече дървото ще се приведе надолу. Не само че трябваше да прескочи празнината, но

трябваше и да скочи нагоре за да достигне края на другата дъска.

Дейвис имаше предимство, тъй като бе висок само метър и седемдесет и тежеше само шейсет и пет килограма. Но разликата бе в това колко смел е скачача. Той беше виждал мъже и жени, които биха могли да преминат през дупката, ако страхът не беше ги задържал.

— Без колебание — си каза той. — Направи го! Справи се с това! Отдай му всичките си сили!

Но стомахът го свиваше и той трепереше.

Помоли се на Бог, докато подтичваше обратно към кулата и докато се обръщаше за да се изправи срещу подвижното мостче. Петнадесет метра не бяха достатъчна дължина за добра писта. На това разстояние той не можеше да достигне максимална скорост. Но такова беше положението. Не можеш да го избегнеш, няма никакви извинения. Все още молейки се, той зае стартова позиция и след това скочи напред с всички сили. Слабостта и треперенето бяха изчезнали или той не искаше да знае за тях. Почувства се така, както когато през 1875 г. беше на десет години и се състезаваше в прескачането на една рекичка с други фермерски момчета близо до Боулинг Грийн, Клей Каунти, Индиана. Славата на неговото младо, здраво тяло и внушението за безсмъртие бяха лумнали тогава. Сега неговият дух и тяло се сляха, както когато беше направил този победен скок на Земята. Той беше стрела, устремена към края на дъската отвъд празнината.

Виковете на другарите му, крясъците на тълпата и капитанът на стражите, броящ оставащите секунди се превърнаха в един глас. Босите му крака шляпнаха на дървото, както бяха шляпнали върху мръсотията, когато беше спечелил състезанието със съучениците си. Но тогава той щеше само да се намокри, ако не беше успял.

Краят на подвижното мостче се приближаваше много по-бързо, отколкото той си мислеше че е възможно. След него се намираще пространството, което трябваше да пропътува, едно кратко разстояние в действителност, но дълго, твърде дълго в съзнанието му. А дъската се навеждаше надолу. Само няколко сантиметра, но лекото отклонение от хоризонтала можеше да го погуби. Пропадна с десния си крак и след това се вдигна нагоре, нагоре, нагоре. Празнината беше под него. Мислеше си: „О, Господи, на който винаги съм бил верен, избави ме от това зло!“ Прониза го един съвсем неочакван екстаз.

Като че ли ръцете на Бог не само го издигаха, но го бяха обвили в този екстаз, който малцина, с изключение на светците познаваха.
Това беше достойна цена на ужаса и смъртта.

2.

Вчера Андрю Пакстън Дейвис също се намираше високо над земята. Но той не беше с присъда и не се страхуваше от внезапна смърт. Държеше се здраво за перилата на една бамбукова платформа, там където беше гарвановото гнездо, докато се полюшваше в силния вятър. Имаше морска болест, въпреки че не съществуваха морета на този свят.

Искрящ под лъчите на сутрешното слънце, градът под него скърцаше, като че ли беше кораб с опънати платна. Той бе слизал по много стълбища и изкачвал безброй стъпала през много нива за да достигне горния етаж на тази стражева кула, най-високото образувание на гигантската скелетоподобна конструкция, която също беше град. Въпреки че бе стоял тук само две минути, той се чувстваше така, сякаш е бил цял час на пост на плавателен съд през силна буря. При все това гледката беше мирна и ненарушавана от нищо. Бурята беше вътре в него.

На север Реката изминаваше тридесет мили преди да свие наляво, за да заобиколи разклонението на планинската верига. Това означаваше горната граница на царството. На юг, на двадесет мили надолу, Реката излизаше от друг завой. Това беше долната граница на тази малка, но могъща монархия. Инката Пачакути управляваше двете страни на реката в тези граници и той не беше покорен само на риска от мъчение, робство или смърт.

Точно накрая на града на север се намираше Кулата на слънцето, една пирамида с отрязан връх, висока четиридесет и пет метра и направена от камък, пръст и дърво. Под Дейвис се намираше Градът за екзекуции, Градът на многото мостове, Градът полюшван от вятъра, Въздушното владение на Пачакути Инка Йопонкуи, който беше управлявал на Земята от 1438 г. след Христа до 1471 г.

Перуанците от онези времена са го познавали като велик завоевател и Император Пачакути.

Градът, който Пачакути бе построил, не приличаше на нито един град, известен на Земята и беше, може би, единствен в Речния свят. Гледката от най-горното ниво на най-високата стражева кула би могла да доведе повечето хора до екстаз. На Дейвис му прилоша от нея.

Инката, който беше на пост, се хилеше. Зъбите му бяха кафяви от дъвченето на какаови листа. Беше виждал Дейвис тук много пъти и се радваше на неговия хал. Веднъж той бе запитал Дейвис защо идва тук, след като от мястото винаги му прилошава. Дейвис бе отговорил, че поне тук можеше да намери спокойствие от още по-гадните жители на града.

Но внезапно вдъхновен беше добавил:

— Колкото по-високо съм от Земята, толкова съм по-близо до Върховната реалност, Истината. Тук, горе, може би ще успея да видя Светлината.

Това беше объркало пазача и донякъде го бе накарало да се страхува. Той се беше отдалечил от Дейвис колкото се може по-далече. Дейвис не му каза, че не само височината и люлеенето му причиняваха гадене.

Лошо му беше и от копнежа да види едно дете, което не можеше и никога нямаше да бъде. Но той нямаше да признае, че това можеше да бъде действителност. Той бе уверен, че някъде нагоре по Реката имаше една жена, която беше родила бебе в свят, където нито една жена не бе зачевала. Нещо повече, Дейвис бе убеден, че бебето е от непорочно зачатие и че това е превъплъщението на Исус.

Отдолу се долавяха слабо гласовете на хора, които си бърбеха на самонийски, кигива, нимара, китайски от бронзовата ера и на дузина други езици, дрънкането на довеяни от вятъра купчина слюдени чирепи, пронизителността на подсвиркванията и флейтите и дълбокото бумтене на барабаните. Всички тези отплуваха нагоре, обвити в миризмата на пържена риба.

С изключение на Храма и града, равнините и хълмовете изглеждаха като повечето от териториите около Реката. Гъбовидните чашоподобни камъни, бамбуковите хижи с триъгълни покриви, риболовните лодки, войната между греблата и платната на търговските кораби, хората, движещи се из равнините, граничещи с Реката, не бяха нещо необичайно. Но градът и храмът бяха толкова необикновени, че

довеждаха мъже и жени от много отдалечени места нагоре и надолу по Реката.

Като туристите от Земята, те бяха заплеси, които трябваше да си заплатят, за да влязат. Тяхната сушена риба, дървен материал, рибена кост, кремък, кварцови оръдия на труда и оръжия, дъвка на мечите и охра обогатиха царството. Дори робите се ползваха от това изобилие до известна степен.

Понастоящем, докато Дейвис стоеше там, гледайки на север към невидимата Светлина, точно над платформата се появи лицето на един човек. Повдигна се от стълбата нагоре със силните си ръце и се изправи. Извисяваше се над Дейвис и човекът на пост. Дългата до раменете му коса имаше цвета на червен бронз, очите му бяха големи и светлосини, лицето му бе с груби черти, но въпреки това красиво. Носеше фустанела от синя хавлия, огърлица от оцветени рибени кости и шапка, украсена с дървени парченца, гравирани за да приличат на пера. На колана му от тъмна човешка кожа висеше огромна каменна брадва.

Въпреки жестоката си външност той също имаше цел, която да преследва. По време на бягството от предишното царство и той може би беше имал откровение. Поне така беше казал на Дейвис. Какво бе то, това той бе запазил за себе си. Дейвис не би могъл да каже, че просвещението или каквото и да беше това е променило характера му към по-добро. Но Ивар бе решен да пътува до края на Реката. Там, предположи Дейвис, викингът си мислеше, че може би ще намери съществата, които бяха направили тази планета и бяха възкресили мъртвите от Земята. И те щяха да открият Върховната реалност, Истината.

Ивар Безкостният заговори Дейвис на старонорвежки на викингите от ранния деветнадесети век.

— Ето те и теб, червенокоси Андрю, масажиста, наслаждаващ се на гледката на слабостта си. Видя ли Светлината?

— Не с очите си — отвърна Дейвис. — Но сърцето ми я вижда.

— Това, което вижда сърцето, очите също го виждат — каза Ивар.

Той бе застанал до Дейвис, огромните му ръце стискаха перилата, масивните му крака подпрени на бавно клатещата се платформа. Въпреки че се взираше на север от Речната долина, той не

се опитваше да види Светлината на Дейвис. Нито пък търсеше своята собствена светлина. Както винаги когато беше тук, той планираше маршрут за бягство, докато наблюдаваше цялото царство, разстлано пред него.

Да бъдеш генерал на един от полковете на инките не беше достатъчно за да задържиш човек, който е бил крал на Земята и в Долината.

— Бавим се тук твърде дълго — изръмжа той. — Източникът на Реката ни зове и трябва да пропътуваме много мили.

Дейвис разтревожено погледна пазача. Въпреки че амариецът не разбираше езика на Ивар, той все пак можеше да докладва на Инка, че те двамата бяха водили подозрителен разговор. И Пачакути щеше да накара Дейвис и Ивар да му разкажат какво са си говорили. Ако не го довършеха отговорите им, щеше да ги измъчва, за да измъкне истината от тях. Подозрението се носеше по тази земя като зловредно изпарение. Освен това, беше пълно с шпиони.

Както веднъж бе казал Ивар, човек не можеше да пръдне, без Инката да чуе за това.

— Заминавам нагоре по реката довечера — каза Ивар. — Можеш да дойдеш с мен, въпреки че не си голям воин. Въпреки това си хитър, полезен си при свадите и имаш силни основания да напуснеш това място. Казвам ти това, защото мога да ти се доверя, че няма да ме предадеш, ако решиш да останеш. Това е похвала, тъй като на малцина може да се има доверие.

— Благодаря — каза Дейвис. Тонът му намекваше за сарказъм, но знаеше, че викингът беше, според собствените си представи, ласкателен. — Аз ще дойда с теб, както знаеше, че щях да направя. Какви са плановете ти? И защо довечера? Какво е толкова различно от преди?

— Нищо не е различно. Търпението ми се изчерпа. Писна ми да очаквам събития, които да открият пътя. Аз сам ще направя събитие.

— Освен това — каза Дейвис, — Инката твърде много се интересува от Ан. Ако чакаме още малко той ще я направи една от своите конкубини. Смятам, че тя трябва да дойде с нас.

— Правилно.

— А Фострол?

— Този луд може да остане тук или може да дойде с нас, ако пожелае. Ти ще го попиташ дали иска да ни придружи. Предупреди го да стои трезвен. Ако е пиян, ще бъде оставен, най-вероятно като труп.

Дейвис и Ивар разговаряха тихо, докато Ивар разкриваше плановете си. После викингът слезе от гарвановото гнездо. Дейвис остана за известно време така че стражата да не си помисли, че те бяха заговорничели и че бяха нетърпеливи да започнат тъмното си дело срещу Инката.

По пладне Дейвис беше при един чашоподобен камък на края на Реката. След като върхът на камъка изригна в блясъци и гърмене, той почака докато един надзирател му подаде неговия голям цилиндричен граал. Той продължи да яде от даренията, като вървеше бавно и се оглеждаше за Фострол в тълпата. Нямаше много време за това. Срещата му с Инката беше след час и този кръвожаден езичник не приемаше никакви извинения за закъсненията от своите поданици.

След няколко минути Дейвис видя французина, който седеше с кръстосани крака на земята. Той се хранеше и в същото време говореше на някакви приятели. Външността на Фострол не бе вече толкова гротескна. Той беше отмил от черната си коса налепите и калта, които оформяха гнездо, в чийто център имаше дървено куковиче яйце. Сега косата му падаше надолу по раменете. Той нямаше вече боядисани мустаци, а също бе махнал от челото си нарисуваната с боя математическа формула. Говореше само с равноударени думи, което отведнъж отличаваше речта му. Промяната в него окуражи Дейвис да повярва, че Фострол бе започнал да възстановява святостта си.

Но въдицата му беше винаги под ръка и той все още се обръщаше към себе си с „ние“. Настояваше че употребата на „аз“ води до изкуствена разлика между субект и обект, че всеки е част от едно тяло наречено хуманност и че това тяло е само малка част от дори по-обширната вселена.

„Ние“ включва Великият Убо, т.е. Бог, както и нещо, което не съществува, но което може да се назове, също и миналото, настоящето и бъдещето. Тази триада, той считаше за неделима.

Фострол обезпокои, ядоса и отблъсна Дейвис. Но поради някаква причина Дейвис също чувстваше някаква привързаност към него и беше, напук на себе си, очарован от Фострол. Може би защото

французинът също търсеше Върховната реалност, Истината. Обаче техните представи за това се различаваха много.

Дейвис почака, докато Фострол погледна към него. Даде му знак с ръка вдигната на нивото на челото като въртеше пръстите си. Фострол леко поклати глава за да покаже, че е разбрал сигнала, но продължи оживения си разговор на есперанто. След няколко минути стана, протегна се и каза, че отива за риба. За щастие, никой не предложи да отиде с него. Двамата се срещнаха на самия края на Реката.

— Какво имаме на ум? — попита французинът, говорейки на английски.

— Ивар заминава довечера. Аз отивам с него, а също и Ан Пулен. Ти си поканен. Но не трябва да се напиваш.

— Какво? Сигурно ние се шегуваме?

— Това не е забавно — отбеляза Дейвис.

— Понякога сме опиянени, но никога пияни.

— Престани — сопна се Дейвис. — Никакви клоунски номера тази вечер. Ивар каза, че ще те убие, ако си пиан и това не е празна заплаха. А ти знаеш какво ще ни се случи ако ни хванат. Идваш ли с нас или не?

— Ние никога не напускаме едно място. От друга страна ние никога не сме на едно и също място. Това би било твърде земно и едва ще може да се понася. Да, ние ще ви придружим, въпреки че отговорът на Великия въпрос, незавършената страна на формулата може би е тук в този моментен метрополис на несигурността и нестабилността, а не както се надяваме, далеч нагоре по Реката.

— И Ивар предлага това — каза Дейвис.

Фострол слушаше без да прекъсва, понякога рядко, после поклати глава:

— Ние считаме, че този план е добър, колкото всеки друг, а може би по-добър от повечето. Което не означава, че той изобщо има някакви достойнства.

— Много добре. Ще се срещнем в полунощ при Скалата на Многото лица.

Дейвис замълча, после каза:

— Не знам защо Ивар настоява да вземем с нас Ан Пулен. Тя носи само неприятности и е уличица.

— А! Мразим я толкова много, значи я обичаме!

— Глупости! — възпротиви се Дейвис. — Тя е презряна, зла, порочна, най-долната от долните. Пред нея Великата вавилонска Блудница е светица.

Фострол се засмя:

— Ние считаме, че тя е душа, която е имала и има силата на интелекта и характера да освободи себе си от връзките и ограниченията, наложени върху жените от мъжете от началото на света или може би малко преди това. Тя щракна с пръсти пред могъщите и ощипва дългия нос на Бога, на който се покланяш и дребните, мършави пениси на мъжете, които му се покланят. Тя...

— Ще гориш в ада толкова сигурно, колкото запалена клечка кибрит — прекъсна го Дейвис с присвити сини очи и стиснати юмруци.

— Много кибрити не могат да се запалят поради липса на гориво. Но сме съгласни с предсмъртните думи на безсмъртния Рабле „Завеса, фарсът свърши“. Аз тръгвам да търся простор може би! Ако умираме с вечна смърт, така да бъде. Няма достатъчно огънове в Ада да ни изгорят всичките.

Дейвис разтвори широко ръцете си, показвайки безпомощност:

— Моля се на добрия Господ да те накара да видиш грешните си пътища преди да стане твърде късно за теб.

— Благодаря ти за любезната мисъл, ако е любезна.

— Ти си неразгадаем — каза Дейвис.

— Не. Вече разгадан.

Фострол си тръгна, оставяйки Дейвис да размишлява над думите му.

Но Дейвис бързаше за да стигне на време за всекидневната си среща. Както беше царски масажист на Ивар Безкостния, когато Ивар беше цар на една област, далече на юг от тази страна, така сега Дейвис беше главен масажист на Пачакути. Работата го ядосваше и разочарован, защото на Земята той бе доктор по медицина, много добър лекар и после — остеопат. Беше пътувал из много места в САЩ, изнасяйки лекции и основавайки много остеопатични колежи. Когато поостаря, основа и оглави колеж в Лос Анжелис основан върху неговата еkleктична дисциплина — невропатията. Тя използваше най-добрите теории и техники на противодрогното лечение: остеопатия

хиропраксис (лекуване чрез манипулации по гръбначния стълб и ставите), ханиманизъм и други. Когато почина през 1929 г. на 84 години колежът му все още процъфтяваше. Беше сигурен, че той ще се разрасне още и ще основе нови клонове по целия свят.

Но жителите от късния двадесети век, които бе срещнал, му бяха казали, че никога не са чували за него или за колежа.

Преди седем години, Ивар бе принуден да избяга от царството си поради предателство от съюзник, Торфин Черепоразбивача. Дейвис, Фострол и Ан Пулен бяха отишли с Ивар. Те не знаеха какво да очакват от Торфин, но предполагаха, че няма да им се хареса.

След много битки, поробвания и бягства, докато пътуваха нагоре по Реката те бяха заловени от Инките. И ето ги и тях, понасяйки каквото трябва и замисляйки как да се освободят някой ден.

Ивар бе търпелив като лисица, дебнейки вкусна кокошка, но търпението му вече се изпари. Защо викингът не си тръгне сам, Дейвис не знаеше. Те щяха да му бъдат в тежест — от негова гледна точка обаче. Но някаква неразбираема сила държеше четиримата заедно. По същото време, когато бяха привлечени един от друг, те сигурно почувстваха и взаимно отблъскване. Въртяха се един около друг по сложна орбита, чието изчисление щеше да причини главоболие на всеки астроном.

Около десет минути по пясъчния часовник преди заплануваната среща, Дейвис се намираше в жилищните постройки на двора на Инката. Това беше четиристенна постройка с покрив, която стоеше там, където се пресичаха много греди на тридесет метра над земята. Скелетоподобният град скърцаше, ръмжеше и се люлееше нагоре-надолу. Извън сградата бе шумно и малко по-тихо вътре. Въпреки че Инка седеше на бамбуков трон, на подиум, докато изслушваше просителите, хората около него разговаряха на висок глас помежду си. Дейвис си проправи път през тях и застана на два-три метра от подиума. Понастоящем Инка щеше да стане, щяха да се чуят три удара по барабана от кожа на риба и той щеше да се оттегли в една малка стая с жената, която бе избрал да удостои с кралската си страст. След това, Дейвис щеше да масажира кралското тяло.

Пачакути беше нисък и мургав мъж с орлов нос, високи скули и дебели устни. Една дълга зелена кърпа около бедрата на ниското му дундесто тяло служеше като препаска и една червена кърпа, със синьо

по краищата, бе наметната на раменете му като наметало. На главата си имаше кърпа-тюрган, прикрепена с дъбов обръч, от който изникваха дълги, многоцветни фалшиви пера, изработени от гравирано дърво. Ако Пачакути беше гол, често си мислеше Дейвис, той не би изглеждал като монарх. Много малко разсъблечени царе биха били. Всъщност, дори сега, той не се различаваше много по външност от поданиците си. Но маниерите и държанието му бяха със сигурност царски.

Коя беше жената, която щеше да сподели кралското легло днес? Дейвис си мислеше, че не го е грижа. И тогава видя своята черна овца Ан Пулен, предвождана от двама копиеносци и следвана от още двама. Тълпата ѝ даде път. Когато достигна подиума, тя се спря, обърна се и се засмя с прекрасните си бели зъби, подредени в яркочервената ѝ уста.

Въпреки че Дейвис се отвращаваше от нея, пред себе си призна, че беше красива. Тези дълги, вълнисти руси коси, поразяващо деликатното ѝ с прекрасна линия лице, перфектно оформеният ѝ наперен бюст, с който тя толкова се гордееше, тясната талия и ханш и дългите стройни крака я правеха да изглежда като богиня. Тя щеше да бъде Венера, ако на Праксител му се бе случило да мечтае за Ан Пулен. Но беше кучка, си мислеше той. Обаче и Троянската Елена вероятно също е била кучка.

Стражите я насочиха към стаята, където Инката я чакаше. Малко след като тя влезе в стаята, стражите допуснаха вътре малкия свещеник с големи очи, който наблюдаваше мъжествеността на инката по време на съвокуплението. Когато кралят бъде заченат, а само Бог знаеше кога щеше да стане това, кралският свидетел щеше да излезе отпред и да обяви колко пъти Инка е възкачвал жена си.

Тълпата щеше да се възрадва и да поздрави сънародниците си. Царството щеше да продължи да процъфтява — всичко беше наред в този свят.

Бъдете внимателни обаче, ако Инката се провали дори веднъж.

Дейвис никога не беше проклинал. Поне не на Земята. Но направи това сега.

— Да върви по дяволите!

Тя се беше отдала на Инка и сега щеше да стане една от жените му, може би фаворитката. Но защо? Дали се бе скарала с Ивар откакто

бяха на стражевата кула? Или Инка я беше изкушил с такива дарове, които тя не е могла дълго да отказва. Или дали тя, Блудницата, отвратителна смрад в ноздрите на Господа, просто е решила, че би искала да легне с Инка преди да напусне царството довечерта? За владетеля се говореше, че бил изключително надарен.

Каквато и да беше причината, Ивар не можеше да пренебрегне нейната измяна. Въпреки че това се бе случвало в миналото и сега, поради изневерите на Ан, Ивар спеше по същото време и с други жени. За Ан да се съвокуплява с Инка пред обществеността имаше за цел да обиди Ивар. Въпреки че обикновено той бе сдържан, сега щеше да реагира като барут, към който е поднесена клечка кибрит.

— Какво става с тази жена? — си мърмореше Дейвис. — Далече от банда мъже?

Ан Пулен беше американка от късния седемнадесети век, която бе живяла — а тя наистина си беше поживяла — в Мериленд и Уестморленд Каунти, Вирджиния. Родена в квакерско семейство, тя се бе обърнала към Епископалната Църква заедно с повечето от роднините си, които отглеждаха тютюн. Беше се омъжвала четири пъти, като последният ѝ съпруг се казваше Пулен. Кога е имала първия си любовник и кога последния, дори тя не знаеше. Но те си бяха идвали и отивали поне в продължение на четиридесет години по време на вихреният ѝ живот на Земята.

Както беше заявила — това публично се знаеше — тя не виждаше разумна причина защо жената да не се ползва от същата свобода и привилегии като мъжа. Въпреки че това беше опасна идея по нейно време, тя беше избягнала арести за проституция и прелюбодеяние. Въпреки това два пъти тя бе на прага да бъде набита с камшик от палача, защото беше обвинена в нападение на жени, които са я обидили.

Вероятно изолираността на Мериленд и Вирджиния където беше живяла, това бе спомогнало тя да избегне жестоките наказания, които би могла да получи в по-цивилизованата област Тайдуотър. Или вероятно това беше пламенната и свадлива природа, дивите пътища и свободният дух на жителите на Уестморленд по нейно време. Във всеки случай тя е била ужасен грешник на Земята, си мислеше Дейвис, а на Речния свят беше станала още по-лоша. Вярата му в Христовата

църква го караха да я ненавижда и презира. В същото време скърбеше, защото тя със сигурност щеше да гори в Ада.

Понякога, въпреки че се срамуваше от себе си след това, той се наслаждаваше на виденията на нейните гърчове и викове в мъките на Ада.

И така, сега Йезавел изведнъж решил да се съюзи с Пачакути. Не можеше да се направи нищо повече от това, ако тя искаше да донесе неприятности. Освен ако не кажеше на Инка, че Ивар, Дейвис и Фострол се канеха да напуснат царството. Но дори и тя не може да бъде толкова долна.

Или можеше?

Той желаше да се измъкне тайно от двора, но не се осмеляваше да разгневи Инка. Той бе принуден да слуша виковете и стенанията на екстаз на императора и Ан Пулен. Придворните и войниците бяха спрели да говорят, за да ги чуват, което правеше нещата още по-лоши за Дейвис. Особено тъй като не бяха всички отворени. Напротив, те се хилеха, кискаха и се побутваха. Няколко мъже и жени се опипваха, а една двойка се съвокупляваше на пода.

Животни! Зверове! Къде беше бляскавата светкавица да ги изгори с дъха на Ада? Къде беше отмъщението на Господ?

След няколко часа свещеникът излезе от стаята. Усмивайки се, той извика, че Инка все още притежава мъжествеността, изисквана от боговете и народа му. Държавата ще просперира, добрите времена ще продължат. Всички с изключение на Дейвис и мъжът и жената на пода ликуваха.

После жени-робини донесоха купи и кани с вода и кърпи за изкъпят и изсушат Инка и Ан. Когато излязоха, главният свещеник влезе вътре да извърши пречистващия ритуал. След като свърши, един прислужник каза на Дейвис че Императорът е готов за него. Стискайки зъби, но опитвайки да се усмихне в същото време, Дейвис влезе в спалнята на порока.

Въпреки банята двамата все още воняха на потен и флуиден секс.

Ан, гола, се беше излегнала на една кушетка. Тя се протегна, когато видя Дейвис и го перна с гърдите си. Едно от главните й удоволствия бе да излага тялото си на показ пред него. Тя знаеше колко го отвращава това.

Императорът, също гол, лежеше на масата за масаж. Дейвис отиде да поработи върху него. Когато свърши, му бе наредено да масажира Ан. Императорът, след като стана от масата, беше облечен от прислужницата си във великолепно церемониални одежди, великолепно според стандартите на Речния свят, обаче.

След това напусна спалнята и посрещнат с викове от тълпата.

Ан се качи на масата и се обърна по корем. Тя говореше на Вирджински диалект от онова време.

— Масажирай ме много добре, Анди. Императорът ме огъна тук-там. Научих го на много пози, които не е познавал на Земята и той ги използва всичките. Ако не беше такъв светец, бих могла да те науча на тях.

Две жени прислужнички останаха в стаята. Но те не разбираха английски. Дейвис, опитвайки се да сдържи гласа си да не трепери от ярост, каза:

— Какво мислиш, че ще направи Ивар, като разбере за това?

— Какво може да направи той? — попита тя насмешливо. Въпреки това, мускулите ѝ се втвърдиха леко. После добави. — Това какво те засяга?

— Грехът засяга всекиго.

— Точно каквото очаквах да каже един смрадлив проповедник.

— Смрадлив? — каза Дейвис.

— Безпътен идиот.

Дейвис мачкаше раменните ѝ мускули. Би му било много лесно да придвижи ръцете си нагоре, да ги склучи здраво около врата ѝ и да я стисне. Въпреки че не беше внушителен мъж, имаше много силни ръце. За момент той почти осъществи фантастичното си намерение, което проблесна през съзнанието му. Но един истински християнин не убива, колкото и силна да е провокацията.

От друга страна, той в действителност нямаше да я убие. Тя щеше да се появи някъде другаде утре и да тормози други. Далече от тук, обаче.

— Безпътен — каза тя. — Ти ме мразиш толкова много, защото дълбоко в себе си би искал да се чифтосаш с мен. Старият Адам в теб иска да ме награби. Но ти подтискаш това в сенките на твоята греховност, в стария Рогач, който ми се свива тук. Казвам това, защото познавам мъжете. Тук долу, те всички са братя. Всички, казвам аз!

— Кучка! Мръсница! Лъжеш! Ти би искала да имаш полово сношение с всеки мъж в света, и...

Тя изведнъж рязко се обърна. Тя се усмихваше, но очите ѝ бяха присвити.

— Полово сношение? Ти, подла уста! Не можеш ли да използваш добрия стар английски? Ти не би казал цица, ако нямаше една в устата си!

Въпреки, че не беше приключил с масажа, той излезе от стаята. Кикотенето и хиленето на слугите го последва през бамбуковите стени. Те не бяха разбрали нито дума, но интонациите на неговия глас и на гласът на Ан, както и жестовете ѝ лесно можеха да се разберат!

Възстановил се някак си, той се върна в стаята.

Ан беше седнала на масата и люлееше дългите си, формени крака. Тя изглеждаше доволна от себе си. Той застана на вратата и каза:

— Знаеш какво възнамерява Ивар тази вечер, нали?

Тя кимна, после каза:

— Той ми каза.

— И така, ти трябваше да направиш един последен удар?

— Правила съм двугърбото животно с царе, но никога с император. Сега, само ако можех да намеря бог, който да ме вземе, както Зевс е взел Леда. Или великият бог Одхинър, от когото Ивар претендира, че е произлязъл. Бог, който има силата, издръжливостта да го прави вечно и никакви пристъпи на съвест след това и е винаги любезен с мен. Тогава животът ми ще бъде пълноценен.

— Мога да повърна — каза той и отново излезе.

— Това е един вид еякулация! — каза тя високо.

Той слизаше по стотиците стъпала надолу като междуременно се чудеше защо тези луди езичници бяха построили такъв неудобен град. Когато слезе на Земята, той потърси Фострол по брега на реката, докато го намери да лови риба на един вълнолом.

Бамбуковата кошница на французина съдържаше седем от дългите цял фут животни на ивици, познати като зебри. Описваше на рибарите до него колко е сложна науката, която бе измислил. Той я наричаше патафизика. Дейвис разбираше малко от нея. Очевидно и хората около него. Те кимваха с глави на неговите забележки. Но обърканите им изражения показваха, че бяха далеч от това, както

повечето слушатели, фактът, че на Фострол не беше много добър със сигурност не им помагаше да се разберат.

3.

— Патафизиката — повиши тон Фострол — е трудно да се определи, защото трябва да използваме шепата физични понятия, за да я дефинираме.

Той трябваше да употребява френски думи, изпъстрени с кишва, защото „патафизиката“ и много други понятия не съществуваха в езика на инките. По този начин, той още повече озадачаваше своята аудитория. Дейвис реши, че Фострол не го е много грижа дали тези слушатели го разбираха. Говореше на себе си, за да се убеди самичък.

— Патафизиката е науката за областта отвъд метафизиката — продължи Фострол. — Това е науката на въображаемите решения, на особените, привидни изключения. Според патафизиката всички неща са равни. Всички неща са патафизични. Но много малко хора практикуват патафизиката съзнателно.

— Патафизиката не е шега или измислица. Ние сме сериозни, не се шегуваме и сме откровени като ураган.

Той добави на английски, поради някаква причина, която Дейвис не можеше да разбере:

— Патафизиката е синаптична, а не синоптична, т.е. нагледна.

Очевидно се беше отказал от инките. Премина на френски.

— В заключение, въпреки че нищо не може да се приключи в пълния смисъл на „заклучването“, ние не знаем нищо за патафизиката и все пак знаем всичко. Ние сме родени познавайки я и в същото време сме родени невежи относно нея. Нашата цел е да продължим напред и да научим невежите, т.е. нас, докато всички станем просветлени. Тогава човечеството, каквото за нещастие го познаваме сега, ще бъде променено. Ще станем такива, каквито Бог е предвидил да бъдем в много отношения, дори въпреки че Бог не съществува, не както го познаваме, зад него има хаос и познавайки Истината, ние в нашите плътски тела ще се уподобим на Истината. Което наистина да бъде достатъчно.

Ето сега, помисли си Дейвис, един, който наистина отговоря на определението на Ан за идиот. И все пак... и все пак. В думите на Фострол имаше известен смисъл. Махнете всички заврънкулки и ето, той казваше, че хората трябва да погледнат на нещата от друг ъгъл. Какво беше това, което бе казал арабинът от късния двадесети век, който бе срещнал преди много години?

Абу ибн Омар беше цитирал... какво му беше името... А! Един човек на име Оспенски. „Мисли с други категории“. Това беше. „Мисли с други понятия.“ Абу беше казал: „Обърни едно нещо обратно и погледни от долната му страна.“ За часовника се знае, че е кръгъл. Но ако неговата повърхност се обърне под прав ъгъл под теб, часовникът ще бъде елипса.

Ако всеки мислеше с други категории, особено в емоционалната, формалната, социалната, икономическата, религиозната и политическата сфера, човешките същества щяха да са решили повече от проблемите, които правят живота им толкова мизерен.

— Това не стана на Земята — бе казал Дейвис.

— Но тук може и да стане — твърдеше Абу.

— Никакъв шанс — противопоставяше се Дейвис. — Освен ако всички се обърнат към Господа, към Исус Христос за спасение.

— И бяха истински Християни, а не тесногръдите, фанатични, егоистични и жадни за власт подлеци, каквито са повечето от тях. Ще те обидя, ако кажа, че и ти си един от тях, въпреки че ще го отречеш. Така да бъде.

Дейвис за малко щеше да удари човека, но се бе объркал, треперейки от гняв и си бе отишъл.

Още се възмущаваше, когато си мислеше за обвинението на Абу.

— Фострол! — извика Дейвис на английски. — Трябва да говоря с теб!

Французинът се обърна и го подкани:

— Давай!

Дейвис му разказа за Ан и Императора, Фострол каза:

— Ти можеш да информираш Безкостния за прелестната ситуация, ако толкова те е грижа. Не желаем да бъдем близо до него, когато чуе за това.

— О, той ще чуе за това, но не от мен. Тази местност изригва реки от слухове и клюки. Все още ли искаш да избягаш от това място

довечера, както се уговорихме?

— С или без Ивар или Ан или с теб.

Той посочи някъде покрай Дейвис и каза:

— Някой вече му е казал.

Дейвис се обърна. Същинският град, градът със скелет от кули, започваше на половин миля от брега на Реката. Викингът крачеше по земята към входа на едно стълбище. Той стискаше в едната си ръка дръжката на голяма каменна брадва. Носеше също една огромна раница. Дейвис се досети, че вътре беше граала на Ивар. Но тя беше толкова издута, че сигурно съдържаше и нещо друго. Дори от такова разстояние, Дейвис можеше да види, че лицето и тялото на Ивар бяха ярко червени,

— Той ще убие Инка! — промълви Дейвис.

— Или Ан, или и двамата — добави Фострол.

Беше твърде късно да го настигнат. А дори да го направеха, няма да можеха да го спрат.

Няколко пъти преди те го бяха виждали в лудите му пристъпи на гняв. Той щеше да размаже черепите им с брадвата.

— Няма да може да премине през бодигардовете на Инка — успокои го французинът. — Смятам, че единственото нещо, което можем да направим, е да следваме нашия план и да заминем довечера. Ан и Ивар няма да дойдат. Ти и аз трябва да тръгнем без тях.

Дейвис знаеше, че Фострол е дълбоко разстроен.

Беше казал „аз“ вместо „ние“.

Дотогава викингът беше стигнал до третото ниво и се качи на него. За момент той се изгуби зад една прозрачна стена, направена от леката обвивка на черво на драконова риба.

— Чувствам се сякаш го изоставям — каза Дейвис. — Но какво можем да направим?

— Ние променихме решението си, което е привилегия всъщност, дълг на философа — каза Фострол. — Най-малкото, което можем да направим, е да го последваме и да видим какво ще стане с него. Дори можем да му помогнем по някакъв начин.

Дейвис не мислеше така. Но нямаше да позволи на този ку-ку да покаже повече кураж от него.

— Много добре. Да вървим.

Те сложиха граалите си в своите чанти и побързаха към града. След като изкачваха стълбища и стълби, стигнаха нивото, където се намираха покоите на Инка. Видяха много хора да тичат наоколо и да вдигат шум. Отдалеч се носеше дандания, каквато само една голяма тълпа можеше да вдигне. В същото време надушиха миризмата на дим. Той имаше различен мирис от многото огнища за готвене в жилищата. Следвайки посоката на шума и на отстъпващите хора, които тичаха към стълбища и стълби, те излязоха на малка площадка.

Сградите на нея, повечето двуетажни бамбукови постройки с наполовина изградени стени, бяха правителствени кабинети. „Палатът“ на Инка бе най-голямата постройка, триетажна, но тясна. Въпреки че имаше покрив, беше с няколко стени. Най-отдалечената стена беше прикрепена към главното скеле^[1] на града.

Миризмата на дим стана по-силна и имаше повече мъже и жени, които тичаха наоколо. Двамата мъже не можеха да разберат нищо от виковете и крясъците, докато Дейвис хвана думата на кишва за „огън“. Тогава те разбраха, че суматохата не беше причинена от Ивар.

Или може би беше. Дейвис си мислеше за огромната, издута торба на гърба на Ивар. Дали тя не съдържаше борови факли и съд с алкохол от лишей?

Силният вятър носеше облаците на юг, което обясняваше защо мирисът на дим не можеше да се усети толкова добре на по-ниските нива. Да се стигне до палата щеше да бъде опасно. До този момент бамбуковият под на площадката гореше бързо и те би трябвало да заобиколят площадката. Защото знаеха, че подът от другата страна също беше подпален. До тях група хора работеха като обезумели, теглейки големи кофи с вода от земята на шест скрипеца.

През многото пространства между стаите и нивата Дейвис видя редици от хора, които си подаваха кофи с вода от реката.

Всичко се бе случило много бързо.

Сега Дейвис надуши характерната миризма на горяща плът. И можеше да види няколко тела, лежащи в пламъците. Няколко секунди по-късно един труп падна през прогнилия под на пода под него.

Не изглеждаше възможно само един човек да причини всичко това.

— Ще тръгнем ли сега? — каза Дейвис.

— Ивар е обречен, ако не е вече мъртъв. По-добре да слезем долу на земята, преди да се опечем.

— Разумът не винаги предпазва — каза французинът. — Но огънят го прави.

Те се оттеглиха, кашляйки, докато димът се разрежи достатъчно за да могат да виждат. Постройката имаше стълбище и няколко отвора в пода за слизане по стълба. Но те не можеха да се доближат до тях поради тълпата, която ги заобикаляше. Стълбището и стълбите бяха отрупани с ръмжащи, крещящи и борещи се тълпи. Някои паднаха върху главите на бегълците на пода под тях.

— Възможно е да се изкачим по гредите на външната постройка! — извика Фострол. — Нека опитаме да избягаме през тях.

Но и на други им беше хрумнала същата мисъл. Все пак имаше достатъчно пространство за всички. Когато Дейвис и французинът слязоха на земята, те трепереха от усилието и ръцете, коремите и вътрешните страни на краката им бяха ожулени до кръв.

Те си пробиха път през тълпите, докато стигнаха близо до Реката.

— Сега му е времето да присвоим някой малък плавателен съд и да тръгнем нагоре по Реката — каза Фострол. — Но тук не виждам такъв.

Дейвис погледна към скелетоподобните постройки и към хората, които пъплеха около тях и все още излизаха от тях. Бригадите с кофите вече бяха приключили работата си, въпреки че преди няколко минути той би могъл да се обзаложи, че целия град беше обречен. Димът се бе разпръснал с изключение на няколко облачета.

Фострол и той все още имаха граалите си. А една риболовна лодка, закотвена няколко метра по-надолу, съдържаше въдици, мрежи и копия. Това би трябвало да бъде достатъчно.

Докато газеха към лодката, те видяха един мъж с тъмна кожа, черни коси, затворени очи, лежащ с лице към пода. Челюстта му се движеше бавно. Но той не преживяше.

— Дъвката на мечтите — каза Фострол. — Сега той е някъде в Перу на Инките, в съзнанието му проблясват видения на земята, която някога е познавал, но която никога не е съществувала в действителност. Или може би той лети по-бързо от светлината между звездите към границите на безграничното.

— Не такива прекрасни неща — каза Дейвис отвратено. Той посочи еректиралия пенис на мъжа. — Той сънува, че лежи с най-красивата жена в света. Ако има въображението да направи това, в което се съмнявам. Тези хора са груби и брутални селяндури. Върхът на техните мечти е лесен живот без задължения, никакви господари, много храна и бира и всяка жена, робиня на тяхната любов.

Фострол се занесе нанякъде.

— Ти току-що описа Рая, приятелю мой. Това е Речния свят. С изключение на господарите и всяка жена — сексуална робиня, както така странно описа пола с кадифените бедра. Отърви се от господарите и приеми, че много жени ще те презират, но че има и много други, които няма да го направят. И ето ти невъображаемия мъжки идеал за след света. Не е толкова лошо. Със сигурност, една крачка напред от родната планета.

— Що се отнася до този тук, той е бил роден сред бедните и си е останал след тях. Но бедните са солта на земята. Под сол не разбираме секрецията на някои геологически явления. Имаме предвид солта, оставена по кожата след много труд и обилна пот, солта, натрупана в резултат на къпането. Този зловонен материал и слой от загниващи, люпещи и кожни клетки е солта на земята.

Дейвис се изкачи на лодката, изправи се и посочи към вдигнатия пенис на мъжа.

— А! По-долу от животните! Нека да изхвърлим маймуната през борда и да продължим.

Фострол се засмя:

— Без съмнение той мечтае за Ан, нашата местна троянска Елена. Ние също сме правили това и не се срамуваме от него. Между другото, откъде знаеш, че той не си мечтае за мъж? Или за възлюбената си лама?

— Ти също си отвратителен — каза Дейвис. Той се наведе и хвана глезените на мъжа. — Помогни ми.

Фострол пхна ръцете си под мишниците на мъжа и го повдигна.

— Ох! Защо гравитацията увеличава силата си, когато повдигаме труп, пиян или упоен? Отговори на това, мои филистимлянски приятелю. Ние ще отговорим вместо теб. Това е така, защото гравитацията не е неизменна сила, винаги подчиняваща се на това, което наричаме физични закони. Гравитацията варира в зависимост от

обстоятелствата. Така че противно на Хераклит, това което се издига, не винаги пада.

— Бръщолевияш като маймуна — каза Дейвис. — Давай! Едно, две, три, хвърляй!

Мъжът цопна във водата на едната си страна, потъна под повърхността, после се показа, плюейки вода. До кръста в Реката, той се отправи към брега.

— Благодарни ни за банята от която толкова се нуждаеше! — каза Фострол и се засмя. После започна да издърпва котвата.

Но Дейвис посочи към брега и прошепна:

— Ето ги, идват!

Десет войници, с дървени каски и носещи копия тичаха към тях.

— Някой ни е издал! — констатира Дейвис и се намръщи.

Две минути по-късно те бяха придружени до затвора.

4.

Ивар и Ан не бяха убити. Викингът се беше бил с много войници, убивайки и ранявайки много, и някак си беше постигнал целта си, въпреки че кървеше на много места.

Оцапаната му с кръв брадва се бе стоварила върху главата на Инка и Пачакунти беше престанал да бъде император. Ивар не се беше опитал да убие Ан. Това, че беше нокаутиран точно след като размаза черепа на Инка, може би беше единствената причина да не я убие.

Според закона на Царството на западното слънце Ивар трябваше да бъде държан жив, за да бъде измъчван в продължение на дни, докато тялото му не може да понесе повече. Но мъжът, който завзе властта, имаше друга идея. Тамкар беше генерал на полк, но беше следващият по ред за престола. Той веднага насочи войниците си срещу тези на Пачакути, уби ги и се обяви за Инка. Неговите убийци убиха другите генерали и след известна борба оцелелите полкове се предадоха на новия Инка. Толкова за традицията за реда на предаване на властта.

Въпреки че Тамкар публично осъди Ивар, той би трябвало да му е тайно благодарен. Осъди го на Скока на смъртта, но това даде на Ивар малък шанс да спечели свободата си и да напусне царството. Ан Пулен, Фострол и Дейвис не бяха участвали в убийството на Пачакути и въпреки това бяха признати за виновни по асоциация с викинга. Всъщност новият Инка се отървяваше от тези, които считаше за опасни. Той събра една група от високопоставени мъже и ги изпрати на подвижното мостче. Всички освен двама паднаха. Това удовлетвори народа, при все че някои бяха разочаровани, тъй като не всички паднаха. Тамкар се оглеждаше за други, които подозираше, че може да поискат да му отнемат трона. Те, заедно с престъпниците, бяха принудени да направят Скока. Тълпата обичаше зрелищата. След тези загрявки предстоеше главното събитие. Ивар и другарите му сега имаха техния шанс да накарат простолюдието да тръпне от вълнение. Да не говорим пък за самите тях.

Две седмици след смъртта на Пачакути Дейвис и съкилийниците му бяха отведени на кулата по пладне. Те бяха държани в едно укрепление, така че имаха пространство, където да се упражняват активно. Също така те се упражняваха на дълъг скок на пистата и една запълнена с пясък яма подсигуряваше тези, които трябваше да направят Скока на смъртта.

Императорът искаше състезателите да достигнат колкото се може по-близо до другото подвижно мостче преди да паднат. Хората харесваха доброто представление, а Императорът харесваше това, което и народът му.

Той седеше на стол на платформата, от която се подаваше мостчето на „свободата“.

Барабаните забиха и тръбите от риба-еднорог бяха надути. Тълпата отдолу ликуваше при обявяването на първия скок.

Фострол, който стоеше зад Дейвис, каза:

— Помни, приятелю наш. Степента на сила на гравитацията зависи от отношението на този, който ѝ се противи. Ако съществуваше такова нещо като добър късмет, ние се молим той да ни бъде даден.

— Късмет и на теб — каза Дейвис. Той звучеше много нервно, дори и на себе си.

Капитанът на кралските стражи извика, че започва броенето. Преди двете минути да изтекат, Дейвис се приведе върху десетметровата дъска, изнесе десния си крак напред и се издигна нагоре. Точно тогава изпадна в екстаз. После той смяташе, че това беше единственото нещо, което го е спасило. И естествено, то му беше дадено от Бог. Той бе спасен от същото Същество, което беше спасило Данаил в лъвската бърлога.

Въпреки това падна тежко напред, докато краката му се задържаха на пети на края на мостчето. Гърдите и лицето му се удариха в коравото тисово дърво близо до края на мостчето. Ръцете му сграбчиха двете страни на мостчето, въпреки че нямаше опасност да падне. Полежа известно време преди да се изправи. Викове на радост, подигравки и дюдюкания се понесоха от тълпата на земята. Той не им обърна внимание, докато вървеше накуцвайки по мостчето към платформата и бе подет от стражите. Сърцето му биеше бързо и дълго не можеше да спре да трепери. В същия момент Фострол вече тичаше по подвижното мостче с лице, което изразяваше решителност.

Той също се издигна, въпреки че Дейвис се съмняваше, че французинът е изпитал същия екстаз. Той се приземи съвсем накрая, но успя да падне напред. Ако беше политнал назад, щеше да падне.

Той се хилеше когато стигна до Дейвис.

— Ние сме такива великолепно атлети! — извика той. Барабаните забиха и тръбата изсвири за трети път. Ан, гола като прадедите си, с кожа, побеляла от страх, се затича по подвижното мостче.

Наведена напред, пружинирайки с ръце и с дългите си стройни крака, тя скочи през празнината без колебание.

— Каква смелост! Каква дързост! — извика Фострол. — Каква жена!

Дейвис, въпреки своята неприязън към нея, призна пред себе си, че французинът беше прав. Но смелостта и силата ѝ не бяха достатъчни да я изтласкат към едно добро приземяване. Краят на подвижното мостче я удари в диафрагмата и дланите ѝ се удариха в дървото. Дъхът ѝ изсвистя. За момент тя висеше като риташе с крака в празнотата. Усилията ѝ бяха агонизиращи. Тогава тя разтвори ръцете си, придвижвайки дланите си по края на дъската. Лицето ѝ беше опряно в дървото. Започна да се плъзга назад, тъй като ръцете ѝ отслабваха.

Ивар измуча, като гласът му надви над врявата на тълпата и виковете на мъжете върху платформите.

— Ти си Валкирия, Ан! Покажи, че ставаш за моя жена! Дръж се! Можеш да го направиш! Издърпай се нагоре и напред! Ще се срещнем на платформата! Ако паднеш, ще те срещна отново някъде по Реката!

Това изненада Дейвис. По време на двете седмици на техния престой в затвора, Ивар не беше проговорил нито дума на Ан.

Нито пък тя на него.

Ан направи гримаса, но дали беше отчаяние и болка или от радост от думите на Ивар — не се знаеше. Потейки се, с още по-побеляло лице, борейки се упорито, тя се издърпа напред, докато краката ѝ не висяха повече. После тя се претърколи и легна по гръб, а гърдите ѝ се издигаха и падаха бързо. На диафрагмата си имаше дълъг червен белег от сблъсъка. Две минути по-късно тя застана на четири

крака и пропълзя няколко метра. После се изправи и завървя несигурно, но гордо по платформата.

Фострол я прегърна, може би с повече ентузиазъм, отколкото изискваше учтивостта, когато тя се присъедини към него.

Тя поплака малко, Фострол също. Но двамата се отделиха, за да наблюдават Ивар, когато отново барабаните забумтяха и тръбите изсвириха.

Огромният мъж с бронзово-червена коса, блестяща на слънцето, застана на подвижното мостче. Както бяха сторили и другите скачачи, той се навеждаше разкършваше и подскачаше нагоре-надолу за да загрее. Сега той се сви за скок, мърдайки устни като броеше секундите, заедно с капитана на стражите.

След това излезе от свитото си положение и побягна като масивните му крака загребваха въздуха. Мостчето се приведе под тежестта му и потрепери от удара.

Левият му крак пропадна надолу сантиметри преди края. Той се повдигна нагоре, ритайки с крака.

И отново пропадна, като не му достигаше един метър до края на победното мостче. Ръцете му се изстреляха напред и хванаха здраво двете страни на дървото, близо до края. Мостчето се огъна, отскочи малко нагоре и отново потъна надолу.

Изскърца силно. Дейвис извика:

— Качи се на мостчето! Ще се счупи!

Ивар вече се залюляваше назад за да хване за замах напред, така че да може да сложи краката си на дъската. Точно когато се придвижи напред, остър скърцащ шум оповести, че дървото се бе счупило. Ан изпищя. Дейвис изпъшка. Фострол извика:

— Боже мой!

Ръмжейки, Ивар профуча и се изгуби от очите им. Дейвис се втурна напред и опря стомаха си на перилата. Мостчето се люлееше нагоре-надолу. Но викингът не беше там.

Дейвис се наведе още по-напред. Там, на тридесет метра под него, Ивар висеше на ръцете си от една наклонена надолу дъска. Неговото изхвърляне напред към кулата го бе отпратило достатъчно далеч, за да хване една от хоризонталните дъски, които висяха от главната постройка. Висейки на дъската само на ръцете си, той беше успял да се придвижи по-близо до сградата. Но сигурно трябва да се бе

плъзнал и беше паднал. Но отново се беше спасил, като се бе хванал за една напречна дъска, висяща на четиридесет и пет градуса ъгъл от външната стена на градската постройка. Тялото му сигурно се беше ударило силно в нея, и ръцете му се плъзгаха надолу по висящото дърво, оставяйки кървава следа.

Когато те бяха спрени, там, където друга дъска под ъгъл се събираше с тази, на която висеше той, той опита да се издърпа нагоре. И успя. След това трябваше да се изкачи обратно нагоре, докато стигне до платформата на която стоеше Дейвис. Ако не стореше това, нямаше да бъде освободен.

През това време Тамкар беше станал от трона си за да погледне през платформата надолу към викинга. Той се намръщи, когато видя Ивар бавно, но сигурно да си проправя път нагоре по стената на постройката. Но дори Тамкар трябваше да се подчини на правилата на изпитанието. На никого не беше позволено да помогне на Ивар.

Единствено от него зависеше да достигне до платформата или да падне. Изминаха около десет минути. И ето че се появи бронзово-червената коса на викинга и ухиленото му лице.

След като се прехвърли през перилата, легна за малко да възстанови силите си.

Когато се изправи, той заговори Тамкар:

— Със сигурност боговете ни помагат. Те са ни избрали за големи неща от това да бъдем роби.

— Не мисля така — каза Императорът. — Вие ще бъдете свободни, както повелиха боговете. Но няма да отидете далеч. Диваците на север от нас ще ви хванат и няма да бъдете повече свободни. Аз ще се погрижа за това.

За момент изглеждаше че Ивар ще се нахвърли върху Императора. Но копията на кралската стража бяха насочени към него. Той се отпусна, усмихна се и каза:

— Ще видим тази работа.

Дейвис се почувства изтощен. Изпитанието беше достатъчно ужасно. Сега, след като бяха издържали, отново щяха да попаднат в ръцете на злото. Тук поне имаше изобилие от храна. Но точно зад горната граница на Царството на западното слънце, земята от двете страни на Реката беше населена с хора, които беше по-добре да се избягват. Те даваха на робите си толкова храна, колкото да можеха да

работят. Обичаха да разпъват на кръст робите и да ги връзват в различни агонизиращи пози за дълго време. Обичаха да ги изяждат. Ако си техен пленник и изведнъж ти дадат много храна, знай, че си угояван за основното ястие.

Дейвис си мислеше, че може би щеше да бъде по-добре за него, ако бе паднал и намерил смъртта си. Поне по този начин щеше да има равен шанс да възкръсне отново някъде далеч на север отгук.

Той все още беше омърлушен, когато от лодката, която ги превозваше, вече можеше да се види това, което Инките наричаха Земята на зверовете. Двата души екипаж започнаха да навиват триъгълното платно. Той седеше заедно с другите пленници в средата на лодката. Ръцете им бяха вързани отпред с въженца от рибени черва. Те бяха голи и притежаваха единствено граалите си. От двете им страни стояха стражи с копия.

Капитанът на стражата каза:

— След няколко минути ще сте свободни.

Той се изсмя. Очевидно Императорът беше известил Зверовете, че скоро ще получат роби като подарък. Една група от мургани представители на бялата раса стояха на кея на десния бряг.

Те размахваха копия с кремъчни върхове и големи тояги, докато танцуваха диво, а слънцето блестеше ярко в слюдените парченца, вградени в техните искрици, светлосиви шлемове, направени от рибени люспи. Дейвис беше чувал, че се предполагаше, че те бяха северноафрикански народ, живял някога в каменната ера. Като ги видя, той се изпоти и му стана лошо. Но толкова далеч, те все още не се бяха качили на лодките за да ги пресрещнат.

Ивар, който седеше близо до него, заговори тихо:

— Ние сме четирима. Стражите са десет. Тримата моряка не влизат в сметката. Шансът е на наша страна. Когато дам знак, аз и Фострол ще нападнем тези на кърмата. Ти, Червенокоси и ти, Ан, ще нападнете другите. Използвайте граалите си като чукове, като ги хванете за дръжките.

— Шансът е на наша страна! — каза Фострол и се засмя тихо. — Това е от патафизична гледна точка.

Ивар се приведе и се напъна за да разкъса въжетото, което държеше ръцете му събрани. Лицето му почервения, мускулите му се превърнаха на змии под кожата. Стражите се подиграваха на усилията

му. После устата им се отвори, когато въжето се скъса и той се изстреля напред, ръмжейки и размахвайки граала си. Твърдият долен край удари един от стражите под брадичката. Ивар сграбчи падащото копие на мъжа с другата си ръка и го запрати в корема на друг страж.

Инките не очакваха противодействие. А ако го получеха, бяха уверени, че заловените роби ще бъдат лесно подчинени. Но викингът бе отстранил двама стражи от битката секунди след като тя беше започнала.

Дейвис и Ан размахваха добре граалите си. Този на Дейвис прасна в чатала най-близкия страж. След това той нямаше време да види какво правят неговите другари. Връх на копие прониза отпред бедрото му, а после мъжът, който го рани се свлече, когато граалът на Дейвис го удари отстрани на главата.

Всичко свърши за пет секунди. Моряците скочиха във водата. Ивар побягна след кормчията, който скочи през борда. Следвайки командите на викинга, жената и двамата мъже вдигнаха платната. Силен кръсък изригна от диваците на земята и те веднага се хвърлиха в лодките.

Забиха барабани, които очевидно сигнализираха на тези нагоре по Реката да пресрещнат лодката с робите.

Те почти успяха. Но Ивар, един ненадминат моряк, ги отбягна и след това ги остави назад. Те плаваха на север.

Бяха изминали осемнадесет години от бягството от Земята на зверовете. Бяха влизали в много битки, бяха залавяни няколко пъти и бяха преживели няколко стотици злополуки и голям брой наранявания. Но живееха в тази страна — Джардин — от седем години с относително спокойствие и доволство.

Жената, с която живееше Андрю Дейвис, се казваше Рейчъл Абингдън, дъщеря на двойка американски мисионери. Той я беше обърнал в своята вяра, че Изкупителят отново беше роден по Реката и че те трябва да го открият някой ден. Междувременно, бяха проповядвали на местните, не много успешно, но имаха около дузина последователи. Материално Дейвис преуспяваше. Много мъже и жени идваха всеки ден да бъдат масажирани или да им бъдат правени остеопатични манипулации. Заплащаха за лечението си с предмети и продукти, които там можеше да обмени за други стоки, ако пожелаеше и с гастрономическите удоволствия, които извличаха от граалите си.

Животът беше лесен. Гражданите не бяха жадни за власт, поне не политическа. Дните минаваха за Дейвис, като че ли беше на земята, където хората се хранеха с лотоси. Слънчевите следобеди — за риба и щастливи вечери — седейки около огнищата, ядейки и говорейки — като смесваше едното с другото.

Ивар Безкостния беше генерал на армията, която беше събрана единствено за отбрана. Но съседните държави, хиляди мили нагоре и надолу по Реката не бяха войнствени. Във военно отношение той нямаше какво толкова да прави, освен да държи войниците тренирани, да инспектира граничните стени и да провежда бойни учения.

Ан от много дълго време беше престанала да живее с Ивар. За голямо учудване на Дейвис, тя бе станала религиозна. Освен ако Църквата на втората възможност можеше да бъде религия в някакъв смисъл.

Мисионерите, с които беше говорил и беше слушал да проповядват, претендираха че вярват в Създателя. Но казваха, че всички земни религии грешат в твърдението си за боговдъхновени. Създателят — те избягваха думата „Бог“ — беше сътворил същество по-висше от човека малко преди великото възкресение на Земните мъртви. Това били някакъв вид ангели от плът и кръв, наречени Сътворители, чиято мисия беше да спасят останалото човечество от самото себе си и да го издигнат на едно духовно ниво, равно на това на Сътворителите. Мъжът или жената, които не бяха възкресени по този начин след неопределено време, са обречени. Той или тя ще се скитат вечно през празнотата като съзнаващи, безтелесни същества без воля.

— Етиката на последователите на Втората възможност е много извисена — беше се присмял Дейвис един ден, докато говореше с Ан. — Те не обръщат внимание на сексуалната нравственост, дотолкова, доколкото не прилагат сила или заплаха.

— Сексуалните норми бяха необходими на Земята — бе отвърнала тя, — за да защитят децата. Също така, венерическите болести и нежеланите бременности причиняваха големи страдания. Но тук няма такива болести, нито пък жените забременяват. Всъщност най-големият, най-силният елемент на сексуалния морал на Земята, беше схващането за собствеността. Жените и децата бяха собственост. Но тук няма такова нещо като собственост, никаква лична собственост с изключение на личния граал и няколко кърпи и сечива. Повечето от

мъжете все още не са осъзнали това. За да бъде честна, много жени също не са, но всички вие ще се научите някой ден.

— Ти все още си една уличница — ядосано бе казал Дейвис.

— Уличница, която въобще не те желае, въпреки че ти ме желаеш. В деня, в който разбереш това, ще бъдеш една стъпка по-близо до истинската любов и до спасението.

Както винаги, със здраво стиснати зъби и ръце и с треперещо тяло, Дейвис се беше отдалечил. Но той бе неспособен да стои далече от нея. Ако не говореше с нея, никога няма да можеше да я доведе до истинското спасение.

Преди две години Фострол беше обявил че е Бог.

— Ти не трябва да търсиш повече, приятелю наш — каза той на Дейвис. — Ето, пред теб стои Спасителят. Плътското подобие с човек, което сме приели, не трябва да те заблуди. То е нужно за да те предпази, също и останалите, да бъдете заслепени от нашата слава.

Приеми ни като твой Бог и ние ще споделим божествеността си с теб.

В действителност ти вече си божествен. Това, което аз ще направя, е да ти открия как да разбереш това и как да работиш за славното осъществяване.

Фострол беше безнадежден. Неговата философия бе празни приказки. И все пак, поради някаква причина, Дейвис не можеше да не го слуша. Той не правеше това за забавление, както веднъж си бе помислил или защото може би щеше да накара Фострол да види Светлината. Вероятно това беше, защото го харесваше въпреки вбесяващите му реплики, французинът имаше нещо, а *je ne sais quoi*^[2].

Дейвис не беше виждал Ивар от месеци, когато един ден Ивар изплува на хоризонта. „Изплува“ е точната дума, викингът беше огромен кораб, войн. Зад него стоеше много по-малък мъж, нежен, ако може да се каже така. Той бе нисък и слаб, с черна коса и кафяви очи. Лицето му беше тясно с голям и извит нос. Ивар измуча на есперанто:

— Андрю Червенокосия! Все още мечтаещ да намери жената, която е родила вторият Христос? Или си се отказал от това търсене?

— Никога.

— Тогава защо седиш на задника си ден след ден, седмица след седмица, месец след месец, година след година?

— Не е вярно! — каза Дейвис възмутено. — Аз обърнах много хора в правата вяра, които бяха отхвърлили Христос! Или които никога не бяха чували за Него, които не са били в състояние на благодат!

Ивар махна с ръка, като че ли отричаше значението на това:

— Можеше да ги събереш всичките под покрива на малка хижа. Ще бъдеш ли удовлетворен от вечното си висене тук, след като знаеш, че твоя Исус е нагоре по Реката и чака да се появиш, за да може да те изпрати напред да проповядваш?

Дейвис почувства някаква клопка. Викингът се зъбеше сякаш ей-сега щеше да се нахвърли върху него.

— По-разумно е да го чакам тук — каза Дейвис. — Той ще дойде някой ден и аз ще бъда готов да Го приветствам.

— Мързел, мързел, мързел! Истината е, че ти харесва да живееш тук, където никой не се опитва да те убие или пороби. Правиш слаби усилия да проповядваш и прекарваш повечето от времето си за риба или върху жена си!

— Сега виж тук! — каза Дейвис.

— Аз съм тук и виждам. Това, което виждам, е мъж, който веднъж беше в огъня. Беше охладен и сега се страхува да понесе трудности и страдания.

— Това не е вярно!

— Укорявам те, но също укорявам и себе си. Аз също мечтаех да пътувам нагоре по Реката, докато стигна до устието ѝ. Там очаквах да намеря съществата, които са направили този свят и които са измислили нашето възкресение. Ако те не отговореха на моите въпроси по собствено желание, щяха да направят това по принуда. Казвам това, въпреки че изглежда те са неизмеримо по-силни от мен.

— Но аз забравих мечтата си. Да използвам твоите собствени думи — беше ми добре в Сион. Но това място не е Сион.

Дейвис кимна с глава за да посочи мъжа с Ивар.

— Кой е този?

Голямата длан на Ивар изтласка дребния мъж напред.

— Името Му е Бааб. Той е пришълец. Бааб е арабин. Бил е роден в Сицилия, когато неговия народ е владеел острова. Не знам кога е живял според твоето летоброене, но това няма значение. Има интересна история, която ми напомни за това, което бях забравил. Говори, Бааб!

Ниският човек се поклони и заговори на висок глас и със силен акцент на есперанто. Въпреки че някои от думите не се употребяваха тук, Дейвис разбра значението им от контекста.

— Ще ме извините, надявам се, за това внезапно доближаване и възможна намеса. Бих предпочел да седна с вас, да пия кафе и да ви опозная преди да започна моята история. Но някои хора са варвари, или трябваше да кажа — имат различни обичаи.

— Ще минем и без това! — каза Ивар високо. — Давай с историята си!

— А, да. Преди няколко години, аз бях нагоре по Реката, далече от тук. Говорих с един човек, който знаеше най-невероятната новина. Не знам дали това е истина или не, въпреки че той не би спечелил нищо, ако ме излъже. От друга страна, някои хора лъжат само за удоволствие, тези синове на Шейтана. Но понякога, като лъжата е само за майтап...

— Искаше да ме накараш да съжалявам, че те доведох тук? — извика Ивар.

— Извинявай, началство. Човекът, за когото говоря, каза, че знае интересна история. Той беше бродил надалече, нагоре и надолу през тази Долина, но не бе срещнал нищо толкова чудновато. Изглежда, че веднъж е бил на едно място, където някаква жена, която претендирала, че е девица, заченала.

— О, боже мой — каза Дейвис. — Истина ли е това?

Бааб отвърна:

— Не знам. Не съм присъствал на събитието, а и съм скептично настроен. Но други, които са били там по това време се кълнат, че това, което каза човекът, беше чиста истина.

— Бебето! Бебето! — каза Дейвис. — Момче ли беше?

— Уви, не! Беше женско.

— Но това е невъзможно! — възкликна Дейвис.

Бааб замълча, като че ли се чудеше дали Дейвис го нарича лъжец. После се усмихна.

— Аз само ти казвам това, което мъжът и неговите другари, всъщност пет на брой, ми разказаха. Не изглежда много вероятно всички да са се наговорили да ме излъжат. Но ако те обиждам, няма да кажа нито дума повече.

— О, не! — каза Дейвис. — Не съм обиден. Напротив. Моля те, продължи.

Бааб се поклони, после каза:

— Всичко това се е случило години преди аз да дойда в тази област. Досега бебето трябва вече да е пораснало, ако е имало такова бебе. Жената може и да не е била девица, както е претендирала, и някой мъж може да е бащата. Но и това все пак е голямо чудо, тъй като всички мъже и жени бяха стерилни.

— Но бебето да е момиче? — каза Дейвис. — Това не може да бъде!

— Говорил съм с мъдри мъже и жени от късния двадесети век, според Християнското летоброене, които се наричат учени — каза Бааб. — Те ми казаха, че ако една жена успее да забременее по химичен път, детето ще бъде женско. Аз не разбрах техните приказки за „хромозоми“, но те ме увериха, че една девица може да зачене само дете от женски пол. Те също казаха, че по тяхно време това все още не се е случвало. Или по някое друго време преди тяхното.

— Те са изхвърлили Бог извън науката си — каза Дейвис. — Това се е случило веднъж, когато беше роден Исус.

Бааб погледна недоверчиво, но не каза нищо.

— Това, което мислиш че се е случило — каза Ивар — и това, което наистина се е случило, често не е едно и също нещо. Ти все още не знаеш истината. Единственият начин да откриеш това, е да се отправиш отново напред и да решиш за себе си. Нали не си престанал да се интересуващ, само защото това дете е момиче. Имаше и жени богини, както знаеш.

— Бог прави това, което желае — каза Бааб.

— Ти си прав, Ивар — каза Дейвис. — Трябва да намеря тази жена и дъщеря ѝ и да говоря с тях. Ти също си прав, признавам, в това, че съм допуснал леността и спокойствието да ме приспят.

— Тръгваме! Аз също бях заспал! Но вече се уморих от този безцелен живот. Ще построим лодка и ще тръгнем нагоре по Реката!

— Рейчъл ще бъде доволна — каза Дейвис. — Поне така мисля.

Рейчъл нямаше търпение да тръгне, въпреки че и тя беше разочарована, че Спасителят беше жена.

— Но тогава ние не знаем дали тази история е истина — каза тя — или може би е полуистина. Може би детето е момче. Но зли хора са

изопачили историята, променили са я, за да направят бебето момиче. Това е лъжа, пробутана от Дявола. Той използва много средства за да съблазни верните и да ги накара да сгрешат.

— Не ми харесва да мисля така — каза Дейвис. — Но може и да си права. Каквато и да е истината, трябва да се опитаме да я открием.

Фострол каза, че тръгва с тях.

— Това непорочно зачатие може би е патафизично изключение. Патафизиката, както неведнъж сме отбелязвали, е наука за изключенията. Съмнявам се, че това е станало, тъй като че си спомняме да сме го правили. Ще бъдем доволни да изобличим шарлатаните, които претендират, че това е станало.

Ан Пулен каза, че остава в Джардин. Никой обаче не беше я молил да ги придружи. Дейвис си мислеше, че би трябвало да се зарадва, когато чуе новините. Но почувства силна болка. Той не знаеше защо беше разочарован или защо чувстваше болка в гърдите. Мразеше тази жена.

Месец по-късно лодката бе готова, хубав кораб с единична мачта и двадесет весла.

Ивар беше подбрал екипажа — яки мъже и техните изпитани в бой жени, всичките нетърпеливи да оставят лесния живот зад тях. Само двама от последователите на Дейвис бяха допуснати да тръгнат с лодката на Ивар и това беше, защото не възразяваха да се бият в самозащита. Другите, всички пацифисти, щяха да ги следват в по-малка лодка.

Призори в деня, определен за тяхното заминаване, се събраха при един граалов камък. След като камъкът изхвърли своята гърмяща и бяла струя напред, те махнаха граалите си, сега пълни с различни видове храна, бира, цигари и дъвки на мечтите. Дейвис щеше да даде тютюна, бирата и дъвката на екипажа, въпреки че би предпочел да ги хвърли в Реката. Тъй като щяха да закусят на лодката късно сутринта, те започнаха да се отблъскват от кея. Въздухът беше хладен, но Дейвис трепереше от вълнение. Дълго време той съзнаваше, че нещо липсва от живота му. Сега знаеше, че това бе желанието да изследва, да търси приключения. На Земята бе пропътувал САЩ, изнасяйки лекции и основавайки колежи по остеопатия. Беше изправен срещу враждебността на местните лекари и на тълпите, насъскани от Докторите по медицина. Той бе нападнат фронтално с подигравки,

освирквания, смъртни заплахи и развалени яйца, хвърляни по него. Но продължаваше кампанията си, която той и колегите му най-накрая спечелиха.

В Речния свят той рядко стоеше дълго на едно място, освен когато бе задържан в робство. Беше пътешественик на земята и също устремен напред моряк. Не можеше да изпита истинско щастие, освен ако някакво приключение не го зовеше към далечни земи.

Ивар стоеше на палубата до кормчията и издаваше заповеди. Беше също щастлив, въпреки че се оплакваше от мудността и непохватността на екипажа.

Двама яки, плещести мъже от севера започнаха да разхлабват въжетата, които придържаха лодката към кея. Те спряха, когато Ивар им извика да почакаят за момент. Дейвис чу някакъв човек да вика и погледна към брега. Слънцето току-що се бе показало над планините, лъчите му отмиха сивотата на непознатия. Той тичаше през равнината като размахваше ръце и викаше на есперанто:

— Не тръгвайте още! Чакайте ме! Искам да тръгна с вас!

— Дано да има добри основания за това, че ни забрави — каза Ивар високо. — Иначе ще цопне право във водата.

Дейвис беше любопитен кой беше мистериозния непознат, но също почувства нещо непредвидено. Дали това бе някакво предчувствие на боязън? Дали този мъж носеше лоши новини? Въпреки че Дейвис нямаше основание да подозира това, почувства, че щеше да бъде по-щастлив, ако мъжът никога не се бе появявал.

Човекът достигна кея и спря, дишайки тежко, като граалът му висеше от едната му ръка. Той беше среден на ръст и тегло. Лицето му бе силно и красиво, дълго, тясно, макар и частично закрито от черната му широкопола и висока шапка. Под сянката на шапката проблясваха тъмни очи. Дългата коса, подаваща се под шапката бе бляскаво-черна. Една черна кърпа беше завита около кръста му. Черно наметало покриваше раменете му. Високите му ботуши бяха от лъскава черна рибена кожа. Черният му колан придържаше дървена ножница, обвита с рибена кожа дръжка на рапира. Ако оръжието беше изработено от желязо, то беше уникално в тази местност.

— Какво те доведе като гарван, грачещ прокоба над нас? — извика Ивар.

— Аз само чух, че тръгвате нагоре по Реката — каза мъжът с дълбок глас. Неговото есперанто бе тежко обременено от родния му език, който трябва да е имал много твърди звуци. — Пробягах целия път надолу от планините за да ви хвана. Бих искал да се присъединя. Ще ви бъда полезен. Мога да гребя с най-добрите и съм превъзходен стрелец, въпреки че скорошни събития ми отнеха лъка. И мога да се бия.

Замълча, после каза:

— Въпреки че някога бях миролюбив човек, сега живея от меча си.

Той извади рапирата си. Тя наистина беше от стомана.

— Това е пронизало много мъже.

— Твоето име — извика Ивар.

— Отговарям на Нюман.

— Очаквам и получавам незабавно подчинение — каза Ивар.

— Имаш го.

— Каква е мисията ти?

— Краят на Реката, въпреки че не бързам да стигна дотам.

Ивар се засмя, после каза:

— Имаме нещо общо, въпреки че предполагам мнозина също се опитват да се доберат дотам. Ще има място за теб, докато работиш добре. Ела на борда. Ще заемеш мястото си на веслото по-късно.

— Благодаря.

Лодката беше отблъсната от кея и двамата мъже от Севера скочиха върху плавателния съд. Сега лодката плаваше нагоре по Реката. Когато задуха утринния бриз, гребците оставиха веслата и надлъжното платно и платната на гика бяха вдигнати. Екипажът поседна да похапне от граалите си.

Ивар дойде от палубата да говори с хората вътре в кораба. Той застана до пришълеца.

— Каква интересна история може да ни разкажеш?

Човекът вдигна поглед.

— Мога да разкажа много.

— Ние всички можем — каза Ивар. — Но коя е най-чудната?

Нюман присви клепачи като че ли търсеше някакво съкровище.

Най-накрая той каза:

— Може би най-чудното е един човек, който нарича себе си Исус Христос. Знаете ли за него и живели ли сте във време и място на Земята, където той е бил непознат?

— Моите богове бяха Один и Тор и други — изръмжа Ивар. — Аз съм им принесъл в жертва много християни на Земята. Но към края на живота си станах християнин. Много повече от желание да спазя обещанията си, може би, отколкото от истинска вяра. Когато дойдох на този свят и открих, че той не е нито Валхала, нито Рая, въпреки че е по-близо до Валхала, отколкото до Рая, аз се отрекох и от двете вери. Но ми е трудно да не се обърна към родните си богове, когато съм в нужда.

— Тези, които никога не бяха чували за Исус на Земята, чува за него тук — каза Нюман. — Но ти знаеш достатъчно за него, така че не трябва да обяснявам кой е той.

— Не мога да избегна да научавам повече за него, отколкото бих желал — каза Ивар. Той посочи Дейвис. — Този мъж, Андрю Червенокосия, постоянно дърдори за него.

Дейвис се бе придвижил по-близо до Нюман. Той каза:

— Нямам търпение да чуя историята ти, чужденецо. Но този човек, който е претендирал, че е бил Исус, не може да е Той. Той е на Небето, въпреки че може да се е превъплътил в жена на този свят. Или така казват някои. Жена ми и аз сме тръгнали нагоре по Реката да я търсим!

— Късмет, дано тя е между милиардите хора тук и да не е надолу по Реката — каза мъжът. — Но няма да се обидите, надявам се, ако кажа, че ще бъдете разочаровани дори и да намерите жената.

— Достатъчно! — каза Ивар. — Да чуем историята!

— Отидох в една местност малко след като мъжът, наричащ себе си Исус, бе разпънат на кръст от един фанатичен средновековен немски монах. Той се казваше Крамер Чука. Разпънатият мъж все още беше жив, така че разбирате колко скоро след събитието бях там. Интересното е, че аз говорих с него точно преди да умре. А после говорих с един човек, който беше живял по времето и мястото на мъртвия мъж на Земята и го познаваше добре. Този човек потвърди, че мъртвият мъж наистина беше Йешуа, както го наричат свидетелите.

— Аз бях много близо до него, когато изрече последните си думи. Той извика: „Отче! Те знаят какво правят! Не им прощавай!“

Звучеше така, сякаш преживяванията му на този свят са го лишили от вярата, която е имал на Земята. Като че ли знаеше, че човечеството не заслужава да бъде спасявано или че се е провалил в мисията си.

— Невъзможно! — възкликна Дейвис.

Нюман изглежда студено Дейвис.

— Аз лъжа?

— Не, не! Не се съмнявам в твоята история за това, което се е случило. Това, което не вярвам е, че човекът на Кръста е бил в действителност Исус. Той не е нито първия, нито последния от тези, които казват, че те са Спасителят. Някои от тях може би са вярвали искрено, че са.

— Какво смяташ за свидетелството на очевидеца?

— Излъгал е.

Нюман сви рамене.

— На мен ми е все едно.

Рейчъл докосна Дейвис по рамото:

— Изглеждаш разтревожен.

— Не, ядосан.

Но той също беше угнетен, въпреки че знаеше, че не трябва да бъде.

Тази вечер лодката беше закотвена близо до един граалов камък. След като камъкът изригна, екипажът изяде даренията на граала. Те също излапаха прясно хванатата и сготвена риба, предложена им от местните.

Дейвис седна в един кръг около огън от бамбукови дърва. Фострол беше от едната му страна.

Французинът каза:

— Жена ти беше права, когато каза, че изглеждаш разтревожен от историята на Нюман. Все още изглеждаш така.

— Вярата ми не е съкрушена, нито дори разклатена — каза Дейвис.

— Ти казваш така. Тялото ти, гласът ти говорят, че си потопен в черни мисли.

— Светлината ще проясни тъмнината.

— Вероятно, приятелю — каза Фострол. — Ето, вземи си малко риба. Вкусна е. Това е нещо, в което можеш да имаш вяра.

Дейвис не отговори. При вида на мазните устни на Фострол и при мисълта за неговото плиткоумие ми стана лошо. Или гаденето беше поради някаква друга причина? Той бе много по-объркан, отколкото беше признал пред Рейчъл или пред французина.

— Непознатият, той говореше, сякаш имаше власт — каза Фострол. — Разбира се, всички луди правят така.

— Луди?

— Има нещо много смущаващо в този човек, въпреки че показва много самообладание. Не си ли забелязал? Облечен е в черно като че ли е в траур.

— Той изглежда е още един наемен търсач на приключения — каза Дейвис.

Фострол постави ръка върху рамото на Дейвис.

— Има нещо, което трябва да ти кажем. Може би времето не е подходящо, като те гледам такъв меланхоличен. Ти каза, че си изпаднал в духовен екстаз, когато кракът ти се е отлепил от подвижното мостче. Екстазът те е издигнал като че ли е бил надут с газ балон. Ти си се издигнал по-високо отколкото е трябвало, по-високо, отколкото си бил способен да скочиш. Това ти било дадено от Бога, както казваш, но...

Дейвис седна по-изправено. Някакъв интерес проблесна в него.

— Да?

— Ти прескочи дупката и се приземи на дъската. Но краката ти се удариха в края ѝ. В резултат, ти се приземи трудно и болезнено. И можеше да паднеш от дъската, ако не беше сграбчил страните ѝ.

Фострол спря. Дейвис каза:

— И какво толкова има?

— Екстазът бе добре дошъл. Той те пренесе безопасно. Но после ти се удари в дъската. Дойде действителността, екстазът си бе отишъл.

— Но какво толкова има?

— Ние правим аналогия, може би паралел. Помисли за скока, приятелю, докато пътешестваш в търсене на това, което може би е въображаемо. Екстазът е нереален и временен. Действителността е трудна, дълго продължаваща и често болезнено те сграбчва. Какво ще правиш, ако откриеш, че жената не е зачевала и че няма никакво дете?

— Действителността може да е тояга, на която се подпира твоята способност отново да почувстваш екстаз.

— Ние се надяваме и това е за твое собствено добро, никога да не намериш детето.

— Помисли за това.

[1] Площадка за екзекуции. ↑

[2] Но не знам какво (фр.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.